

דנ"פ 3688/14 - אליאור חן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

דנ"פ 3688/14

לפני: כבוד הנשיא א' גרוניס

העותר: אליאור חן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
מיום 8.5.2014 בע"פ 2950/11 שניתן על ידי כבוד
המשנה לנשיא מ' נאור והשופטים: נ' הנדל, נ' סולברג

בשם העותר: עו"ד יובל נחמני; עו"ד דרור ארד-אילון

החלטה

1. לפני עתירה לדיון נוסף בפסק-דינו של בית המשפט העליון מיום 8.5.2014 בע"פ 2950/11 (מפי כבוד המשנה לנשיא מ' נאור, ובהסכמת השופטים נ' הנדל ו-נ' סולברג) (להלן – פסק-הדין).

2. פסק-הדין מגולל פרשה חמורה ביותר ומזעזעת של התעללות בקטינים. נסיבות הפרשה מפורטות בהרחבה בפסק-הדין, ועל-כן אעמוד על הדברים בקצרה בלבד. בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו, העותר היה מנהיג של קבוצת חסידים אשר סרו

למרותו. בתקופה מסוימת התגוררו תחת קורת גג אחת העותר, שותפיו לביצוע העבירות, מי שלימים תהיה עדת מדינה נגד העותר וכן ילדיה של עדת המדינה. משהתעורר החשד בקרב הרשויות כי ילדיה של עדת המדינה סובלים מהתעללות, נפתחה חקירה פלילית בעניין, ואז נחשפה הזוועה: בכתב האישום שהוגש נגד העותר מפורטת מסכת קשה וממושכת של התעללות בילדיה של עדת המדינה. מעשי ההתעללות כללו הכאה, כפיתה, טלטולים, גרימה מכוונת של כוויות, האכלה בצואה, מניעת אוכל ושינה ועוד. מעשים אלו הסבו לחלק מילדיה של עדת מדינה חבלות חמורות. לדאבון הלב, בשל מעשי ההתעללות נגרם לצעיר הילדים נזק מוחי בלתי הפיך, אשר הותירו במצב של "צמח". העותר הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' נועם) בעבירות שונות שעניינן התעללות ותקיפת קטין (יצוין, כי מאחד האישומים שהוגשו נגדו, זוכה העותר). על העותר נגזרו 25.5 שנות מאסר בפועל (מהן 24 שנים מאסר בפועל והיתר על תנאי), והוא חויב בתשלום פיצויים לילדים נפגעי העבירות בסכום כולל של 700,000 ש"ח. בפסק-הדין נשוא העתירה לדיון נוסף נדחה ערעורו של העותר, הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. יוער, כי עניינם של שותפיו של העותר נדון והוכרע בגדרו של ע"פ 9612/10 קוגמן נ' מדינת ישראל (27.4.2014), ועל פסק-הדין שניתן בעניינם הוגשה עתירה לדיון נוסף בגדרו של דנ"פ 4580/14.

3. בפסק-הדין מתוארת בפירוט התנהלות ההגנה בבית המשפט המחוזי. התנהלות ההגנה רלוונטית לטענות המועלות בעתירה לדיון נוסף שלפני, ואעמוד על עיקרי הדברים. בבית המשפט המחוזי נקט העותר (באמצעות בא-כוחו בבית המשפט המחוזי, עו"ד אריאל עטרי) בקו הגנה "סביל": הוא לא חקר נגדית את עדי התביעה, לא התנגד להגשת מסמכים באמצעותם, ובסיום פרשת התביעה לא עלה על דוכן העדים וגם לא הביא כל עדים מטעמו. הטעם להתנהלות זו, כפי שהסביר זאת בא-כוח העותר לבית המשפט המחוזי, היה כי לא ניתנה להגנה שהות מספיקה ללמוד את חומרי החקירה ולהתכונן לחקירות הנגדיות. עם זאת, העותר (באמצעות בא-כוחו), סרב להצעות שונות של בית המשפט המחוזי לדחייה סבירה של מועדי החקירות. העותר ביקש כי מועדי ההוכחות יידחו לפרקי זמן ארוכים יותר, ובית המשפט המחוזי סרב לכך. כמפורט בפסק-הדין, בית המשפט המחוזי הבהיר לעותר ולבא-כוחו, פעם אחר פעם, את הסיכון הרב הטמון באופן שבו בחרה להתנהל ההגנה.

4. בשל התנהלות ההגנה, הורה בית המשפט המחוזי בשלב מסוים כי לעותר ימונה סנגור ציבורי, שיבוא במקום עו"ד עטרי. זאת, חרף התנגדותו של עו"ד עטרי וחרף התנגדותו של העותר עצמו. אלא שלאחר שהורה כן בית המשפט המחוזי, ביקשה הסנגוריה הציבורית להשתחרר מן הייצוג, בטענה שאין לכפות על העותר ייצוג ללא הסכמתו. משדחה בית המשפט המחוזי בקשתה זו של הסנגוריה הציבורית, הגישה הסנגוריה הציבורית ערעור בעניין לבית המשפט העליון, וערעורה התקבל (ע"פ 2936/10, פסק-דין מיום 6.5.2010, השופטים א' א' לוי, א' חיות ו-י' עמית; להלן - פסק-הדין בערעור הסנגוריה). בית המשפט העליון קבע בפסק-הדין בערעור הסנגוריה, כי על אף שמדובר בתיק שבו חומר החקירה הוא רב, לעותר ניתן פרק זמן מספק לשם הערכות לתחילת המשפט. בית המשפט העליון הוסיף, כי "השופט המלומד של בית משפט קמא גילה סבלנות ונהג באורך רוח במשיב ובא-כוחו, ולצורך כך היה אף מוכן לדחות את חקירתם הנגדית של עדים כדי לאפשר להם להיערך כיאות" (פיסקה 4 לפסק-הדין בערעור הסנגוריה). כן נקבע, כי דין ערעור הסנגוריה הציבורית להתקבל, נוכח הזמן שיידרש לסנגוריה הציבורית ללמוד את חומר החקירה הרב, דבר שיוביל לדחייה נוספת בשמיעת הראיות, ונוכח העובדה שהעותר עצמו אינו מעוניין בייצוג זה. בית המשפט העליון הוסיף בפסק-הדין בערעור הסנגוריה, כי "למשיב הובהרו היטב הסיכונים הכרוכים בהתנהלותו עד כה", וכי "נוכח הדחייה הממושכת שנכפתה בשמיעת התיק, אנו סבורים כי למשיב היה זמן די והותר להיערך למשפטו, ועל כן ספק בעינינו אם יוכל להישמע בעתיד בטענה כי הגנתו נפגעה או שהוא לא זכה ליומו בבית המשפט" (שם, בפיסקה 5).

5. לאחר מתן פסק הדין בערעור הסנגוריה חודשה שמיעת הראיות בתיק, אולם קו ההגנה הסביל שבו נקטו העותר ועו"ד עטרי נותר בעינו. בית המשפט המחוזי הבהיר לעותר ולעו"ד עטרי לאחר עדותו של כל עד תביעה, כי נתונה להם זכות לחקור את עדי התביעה וכי הימנעות מלעשות כן עשויה להביא לקביעת ממצאים על בסיס עדות עדי התביעה בלבד. לאחר סיום פרשת התביעה, הודיע עו"ד עטרי שאין בכוונתו להביא עדים מטעם העותר. בית המשפט המחוזי הבהיר לעותר כי הימנעות זו עשויה לשמש חיזוק לראיות התביעה. בשלב זה, בית המשפט המחוזי אף הציע לעותר ולבא-כוחו להשיב את כל עדי התביעה לחקירה נגדית במועד נדחה, אולם הם סרבו להצעה זו, אלא אם כן תינתן דחייה גדולה יותר במועדי החקירות הנגדיות. נוכח זאת, נשמעו סיכומי בעלי הדין, ולאחריהם מסר בית המשפט המחוזי את הכרעת דינו, שבה הורשע העותר כמפורט לעיל.

6. בפני ערכאת הערעור טען העותר (לאחר שהחליף את עו"ד עטרי בבאי-כוח אחרים, אשר מייצגים אותו גם בעתירה דנא), כי הוא לא זכה להליך הוגן, וכי על-כן יש להורות על זיכוי מן העבירות שבהן הורשע, ולחלופין להורות על שמיעת המשפט מראשיתו בפני מותב אחר. זאת, שכן בא-כוחו בבית המשפט המחוזי, עו"ד עטרי, היה נתון במצב של ניגוד עניינים. טענת ניגוד העניינים מושתתת על העובדה, כי מספר חודשים לאחר הגשת כתב האישום נגד העותר, ובטרם נפתח שלב הבאת הראיות, הוגש נגד עו"ד עטרי כתב אישום בבית משפט השלום בכפר-סבא המייחס לו עבירות של הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט. הרקע לכתב אישום זה, על-פי הנטען בו, הוא פגישה שנערכה בין עו"ד עטרי לבין עדת המדינה. ביום שבו הוגש כתב האישום נגד עו"ד עטרי נערך דיון בבית המשפט המחוזי במשפטו של העותר. במהלך דיון זה הודיעה באת-כח המדינה לבית המשפט המחוזי על דבר הגשת כתב האישום נגד עו"ד עטרי. באת-כח המדינה הוסיפה כי לאור העובדה שעדת המדינה היא עדה מרכזית הן במשפטו של העותר הן במשפטו של עו"ד עטרי, יש לשקול אם ראוי שעו"ד עטרי ימשיך לייצג את העותר. באת-כח המדינה הביעה את חששה בפני בית המשפט המחוזי, כי בבוא היום יטען העותר שייצוגו לא היה הולם בשל כך (כפי שאכן אירע). עו"ד עטרי השיב לכך, כי אין בטענות אלו ממש, וכי הדבר גם הועלה בפני לשכת עורכי הדין שלא ראתה פגם בהמשך הייצוג. לאחר הפסקה בדיון הודיע העותר עצמו לבית המשפט, כי הוא מודע לכתב האישום שהוגש נגד עו"ד עטרי, וכי הוא מעוניין בהמשך הייצוג על-ידו.

7. בערכאת הערעור טען העותר, כי עו"ד עטרי ייצג אותו בבית המשפט המחוזי תוך שהוא נתון במצב של ניגוד עניינים. זאת, שכן לכל פעולה שהיה נוקט עו"ד עטרי באחד מן ההליכים שהתנהלו נגדו ונגד העותר, היה פוטנציאל להשפיע על ההליך האחר. כך, נטען, דברים שהיו נאמרים בחקירה נגדית במשפטו של העותר, היו עשויים לסכן את עו"ד עטרי במשפט הפלילי נגדו. מטעם זה, נטען, נמנע עו"ד עטרי מלחקור את עדת המדינה, שכן דבריה בחקירתה היו עשויים להפלילו בהליך הפלילי נגדו. כן נטען, כי משבחר עו"ד עטרי שלא לחקור את עדת המדינה, הוא לא חקר גם את יתר עדי התביעה, כדי שלא "לעורר תהיות" (פיסקה 41 לפסק-הדין). העותר טען בערעור, כי בית המשפט המחוזי נמנע מלרדת לעומקה של סוגיית ניגוד העניינים, וכי הפעולות שננקטו בבית המשפט המחוזי בקשר לייצוג העותר (למשל, מינוי סנגור מהסנגוריה הציבורית), נעשו בלא קשר לניגוד העניינים הנטען.

8. בפסק-הדין דחה בית המשפט העליון את טענות העותר בנוגע לסוגיית ניגוד העניינים. נקבע, כי על מנת שתקום עילה לביטול הכרעת הדין מטעם זה, ככלל יש להראות כי הסנגור היה נתון בניגוד עניינים, וכי כתוצאה מניגוד העניינים נפגעה באופן חמור הגנתו של הנאשם (פיסקה 65 לפסק-הדין). שאלה נוספת שהועלתה בפסק-הדין היא, האם יש גם הכרח לדרוש מן הנאשם להוכיח קשר-סיבתי בין ניגוד העניינים או הייצוג הלקוי לבין תוצאת המשפט. נקבע, לאחר סקירת המצב המשפטי בסוגיה בארצות-הברית (שם נפסק כי במקרים חריגים של ניגוד עניינים, תתגבש חזקה של עיוות דין), כי עמדת המדינה שלפיה בכל מקרה ומקרה יהיה על הנאשם להוכיח קיומו של קשר סיבתי כאמור, אינה נקייה מספקות. עם זאת, נקבע כי ככל שהדברים נוגעים לעניינו של העותר, ניתן להותיר

שאלה זו בלא הכרעה (פיסקה 69 לפסק-הדין).

9. ביישום מסקנותיו המשפטיות של בית המשפט העליון על עניינו של העותר, נקבע בפסק-הדין, כי התשובה לשאלה אם אומנם נתון היה עו"ד עטרי בניגוד עניינים אינה פשוטה, ויש לה פנים לכאן ולכאן. מחד גיסא, נקבע, הואשם עו"ד עטרי בפלילים בגין מעשים הקשורים לייצוגו את העותר, ועל כן ספק אם ניתן לקבוע כי לא התקיים חשש להימצאותו של עו"ד עטרי בניגוד עניינים. מאידך גיסא, עו"ד עטרי לא הואשם באותן עבירות שבהן הואשם העותר, ונקבע שלא היה קיים סיכון ממשי לכך שעו"ד עטרי ייהפך לעד במשפטו של העותר או חשש כי לעו"ד עטרי יש אינטרס בהפללת העותר (פיסקה 70 לפסק-הדין). בנוסף, עדת המדינה לא נשאלה בחקירתה הראשית במשפטו של העותר על פגישתה עם עו"ד עטרי, והעותר לא נחקר במטרה על פגישתו זו (פיסקה 79 לפסק-הדין). כמו כן, הטיפול בתיק הפלילי נגד עו"ד עטרי נעשה על-ידי פרקליטות ממחוז שונה מהמחוז שבו טופל התיק נגד העותר (שם). אשר על כן נקבע, כי הטענה שלפיה היה חשש לכך שעו"ד עטרי נמצא בניגוד עניינים אינה נקייה מספקות. יחד עם זאת, נקבע כי טענה זו אינה זקוקה להכרעה, וכי המשך הדיון יעשה מתוך הנחה שאכן עו"ד עטרי היה מצוי בניגוד עניינים. זאת, שכן ממילא, לא הוכח שהחשש מפני ניגוד העניינים "התממש", ותרם לפגיעה בפועל בהגנתו של העותר (פיסקה 70 לפסק-הדין). נקבע, כי בנסיבות המקרה דנא, העותר לא הוכיח כי ניגוד העניינים הנטען הוא שתרם להכשלת הגנתו. זאת, נוכח העובדה שלא הובאו ראיות לכך שהתנהלותו של עו"ד עטרי הייתה קשורה לכתב האישום שהוגש נגדו (פיסקה 71 לפסק-הדין).

10. בפסק-הדין גם נקבע, כי העותר הבין היטב את הסיכון הטמון בקו ההגנה שנבחר על-ידי עו"ד עטרי. בית המשפט העליון הפנה בהקשר זה לקביעתו של בית המשפט המחוזי, שלפיה הבחירה בקו ההגנה נעשתה בהנחייתו ועל-פי בחירתו של העותר עצמו (פיסקה 74 לפסק-הדין). כאמור, בית המשפט המחוזי הבהיר לעותר עצמו פעם אחר פעם את הסיכונים הטמונים באופן התנהלותו. העותר, מצידו, הצהיר בעצמו בפני בית המשפט המחוזי, במספר רב של הזדמנויות, כי הוא מודע לסיכונים אלו, וכי הוא אינו משנה מהקו שבו נקט. הסיכונים הנובעים מהתנהלות ההגנה גם הובהרו לעותר על-ידי בית המשפט העליון בערעור שהוגש על-ידי הסנגוריה הציבורית. נוכח זאת נקבע בפסק-הדין, כי לא בכדי התרשם בית המשפט המחוזי שהתנהלות ההגנה שיקפה "טקטיקה מחושבת", ושתכליתה הייתה לאפשר לעותר להעלות בבוא היום טענה כי זכותו לייצוג הולם נפגעה (פיסקה 76 לפסק-הדין). בית המשפט העליון גם דחה את טענת העותר כי הוא פיתח תלות בעו"ד עטרי, והיה כ"תינוק שנשבה" בידיו. זאת, לאור קביעת בית המשפט המחוזי, אשר לו הייתה התרשמות בלתי-אמצעית מהתנהלות העותר, כי העותר קיבל את החלטותיו בצורה מושכלת (פיסקה 77 לפסק-הדין). נקבע, לסיכום, כי "המערער החליט על דרך ניהול הגנתו לאחר שהוסברו לו הסיכונים שבדבר" (פיסקה 81 לפסק-הדין).

11. עוד נקבע בפסק-הדין כי טעם נוסף לדחיית טענות העותר נעוץ בהשלכות הצפויות מהחזרת התיק לדיון מחדש בבית המשפט המחוזי. זאת, נוכח הזמן הרב שחלף מאז קרות האירועים המפורטים בכתב האישום, כשאחת הסיבות לכך היא בריחתו של הנאשם לברזיל והתמשכותם של הליכי הסגרתו לישראל. נקבע, כי החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי תחייב העדה מחדש של עדי התביעה, בהם קורבנות העבירה, אשר זיכרונם אינו טרי כבעבר. עוד נקבע, שקיים חשש כי פתיחת הפרשה מחדש תפגע בשיקומם. לבסוף נקבע, כי קבלת טענת העותר תאפשר לכל נאשם לתמרן את מערכת המשפט כך שיתאפשר לו לנהל את משפטו פעמיים (פיסקה 82 לפסק-הדין). כן יצוין שהשופט נ' סולברג הוסיף בחוות-דעתו, כי העותר ניהל את הגנתו "בכוונת מכוון ובאופן מושכל", וכי אין חשש לקיפוח הגנתו של העותר. יתר הנושאים הנדונים בפסק-הדין אינם נוגעים לעתירה דנא.

12. מכאן העתירה לדיון נוסף שלפניי. בעתירה טוען העותר (באמצעות באי-כוחו שייצגוהו בערכאת הערעור), כי בפסק-הדין בפסקה הלכה חדשה וקשה, המצדיקה דיון נוסף בה בהתאם להוראת סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. לאחר שעיינתי בפסק-הדין ובנימוקי העתירה, סבורני כי דין העתירה להידחות.

13. העותר טוען כי יש לקיים דיון נוסף בפסק-הדין בשלוש שאלות משפטיות, הקשורות שלושן לסוגיית ניגוד העניינים. השאלה הראשונה שבה לטענת העותר יש לקיים דיון נוסף, היא בדבר חובתה של הערכאה הדיונית לקיים בירור בשאלת ניגוד העניינים שבו עשוי להיות נתון הסגור. לטענת העותר, בית המשפט המחוזי לא ערך דיון ראוי בסוגיה זו, ובפסק-הדין של בית המשפט העליון נקבעה בעניין זה הלכה, שלפיה בית המשפט המחוזי אינו נושא חובה לערוך בירור בעניין. זאת, לטענת העותר, בניגוד לדיון הנוהג בארצות-הברית.

אולם, עיון בפסק-הדין מלמד כי שלא כפי שטוען העותר, בפסק-הדין לא נקבעה הלכה משפטית בעניין האמור. ממילא, בפסק-הדין נקבע, כי "בית המשפט [המחוזי, א.ג.] לא התעלם אפוא מהחשש לניגוד עניינים, היה מודע לקשיים בהליך וניסה לפתורם" (פיסקה 77 לפסק-הדין), כך שבהתאם לממצא זה הערכאה הדיונית ערכה בירור בעניין. ברי, כי הליך של דיון נוסף אינו המסגרת המתאימה לערער אחר ממצא זה, ואין השאלה שהציג העותר מצדיקה עריכת דיון נוסף בפסק-הדין (ראו, דנ"פ 8539/02 מרדכי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (1.1.2003)).

14. השאלה השנייה שמציג העותר היא, האם ובאילו תנאים יכול נאשם לוותר על זכותו לייצוג חופשי מניגוד עניינים. לטענת העותר, בפסק-הדין נפסק, כי די במודעותו של הנאשם לאפשרות כי בא-כוחו יימצא במצב של ניגוד עניינים, כדי לרפא פגם זה. גם בשאלה זו אין מקום לקיים דיון נוסף בפסק-הדין. עיון בפסק-הדין מלמד כי לא נקבעה בו הלכה כפי שטוען לה העותר. זאת ועוד, בפסק-הדין נקבע, כעניין שבעובדה (לאחר סקירת הפרוטוקול של הדיון בבית המשפט המחוזי), כי הבחירה בקו ההגנה נעשתה תוך שהעותר מבין היטב את הסיכונים הרובצים לפתחו, ועל-פי הנחייתו (פיסקה 74 לפסק-הדין). כפי שכבר הוזכר, בית המשפט העליון קבע, כי "לא בכדי התרשם בית המשפט המחוזי, כי התנהלותה של ההגנה שיקפה טקטיקה מחושבת, שתכליתה לאפשר למערער להעלות בבוא היום טענה כי זכותו לייצוג הולם נפגעה" (פיסקה 76 לפסק-הדין). בפסק-הדין נקבע, כי מסקנתו זו של בית המשפט המחוזי נסמכה על התרשמות בלתי-אמצעית מהתנהלות העותר ומאישיותו, וכי בעניין זה קיימת לערכאה הדיונית יתרון על ערכאת הערעור (פיסקה 77 לפסק-הדין). נקבע, כי מהחומר הנמצא בפני בית המשפט עולה, שהעותר לא היה "תינוק שנשבה" בידי עו"ד עטרי (שם). נמצא, כי בהתאם לממצאים אלו, לעותר הייתה הרבה מעבר ל"מודעות" בלבד למצב שבו הוא נמצא, והישארותו במצב זה נעשתה מתוך בחירה והבנה מלאה שלו את נסיבות העניין. ברי, כי נוכח קביעות עובדתיות אלו אין מקום לערוך דיון נוסף בשאלה הנוספת שהציג העותר.

15. השאלה השלישית שמציג העותר בעתירה לדיון נוסף עוסקת ב"הנחת עיוות דין" במקרים של ייצוג משפטי על-ידי סניגור הנתון בניגוד עניינים. העותר מתייחס בהקשר זה למצב המשפטי הנוהג בארצות-הברית, שם קיימת לטענתו ההנחה האמורה, שמשמעותה היא שלשם ביטול המשפט, אין צורך לבחון קשר סיבתי בין היות בא-כוח הנאשם בניגוד העניינים לבין השלכת הדבר על תוצאת המשפט.

גם בסוגיה זו אין מקום לערוך דיון נוסף. כאמור, בפסק-הדין לאהכריע בית המשפט העליון בשאלה, אם אומנם נמצא היה עו"ד עטרי במצב של ניגוד עניינים. נקבע, כי בנסיבותיו של המקרה הנדון, מדובר בשאלה שאינה פשוטה, שלה פנים לכאן ולכאן, אולם היא אינה דרושה הכרעה (פיסקה 70 לפסק-הדין). בית המשפט העליון המשיך בדיון בהנחה שאכן בא-כוח העותר בבית המשפט המחוזי היה שרוי במצב של ניגוד עניינים (שם). למעשה, די בכך כדי לקבוע, שבעניין דנא אין מקום לערוך דיון נוסף בשאלה, אם במצב של ניגוד עניינים של בא-כוח הנאשם, יש מקום לאותה "הנחת עיוות דין" (כנטען על-ידי העותר). אולם גם מעבר לכך, אין מקום לערוך דיון נוסף בסוגיה זו. זאת, מן הטעם שבית המשפט העליון קבע בפסק-הדין במפורש, כי הוא אינו מכריע בשאלה, אם יש לדרוש קשר סיבתי בין ניגוד העניינים והכשל בייצוג, לבין השפעתם על תוצאת המשפט (פיסקה 69 לפסק-הדין).

יוער, כי באי-כוח העותר אינם ברורים בטענותיהם, האם לשיטתם אותה "הנחת עיוות דין" פוטרת את בית המשפט לבדוק קשר סיבתי בין ניגוד העניינים לבין תוצאת המשפט (כפי שלגישתם מורה הדין הנוהג בארצות-הברית, וסוגיה זו נותרה במפורש בלא הכרעה בפסק-הדין), או שמא מכוונת הנחה זו לקשר סיבתי בין ניגוד העניינים לבין קו ההגנה הכושל הננקט על-ידי הסנגור (פסקאות 17 ו-53 לעתירה, והשוו לפיסקה 44 לעתירה). ככל שהדברים מכוונים לקשר סיבתי "מהסוג השני" שצוין לעיל, בפסק-הדין נקבע, מבחינה עובדתית, כי מחומר הראיות לא עולה שניגוד העניינים של בא-כוח העותר בבית המשפט המחוזי (אם היה קיים), הוא שהוביל לבחירה בקו ההגנה הסביל שנבחר (פיסקה 71 ואילך לפסק-הדין). עוד קבע בית המשפט העליון בפסק-הדין, כי קו ההגנה שנבחר אינו משקף בהכרח כשל בייצוג, שכן לעתים, קו הגנה חריג מסוג זה משמש כהגנה הטובה ביותר שיש בנמצא (פיסקה 80 לפסק-הדין). כך או אחרת, אין מקום לערוך דיון נוסף בסוגיה זו שכן כאמור, בפסק-הדין בית המשפט העליון כלל לא הכריע בשאלה, האם עו"ד עטרי היה שרוי במצב של ניגוד עניינים.

16. נמצא, כי בסוגיות שאותן מעורר העותר בעתירתו לא נקבעה בפסק-הדין הלכה חדשה המצדיקה קיומו של דיון נוסף. בטרם סיום יוער, כי העובדה שפסק-הדין ניתן פה-אחד מהווה גם היא שיקול בדחיית העתירה (ראו, דנ"א 2393/12 מדינת ישראל נ' מולהי (22.4.2012)).

17. אשר על כן, העתירה לדיון נוסף נדחית.

ניתנה היום, י' באב התשע"ד (6.8.2014).

ה נ ש י א